

τῶν τσελιγκάδων τῶν παλῶν δὲν χαιρετοῦν κοπάδια.
ποῦχαν τὰ τόσα πρόβατα καὶ τὰ παχειὰ κουράδια.

M. — Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ἔχουν κούτελο καὶ μοῦρη.

B. — Καὶ τώρα κικροροῦζικοι καὶ ζικρομένοι λένε
ἴντα ναι τοῦτο τὸ κικρο, καὶ κίθονται καὶ κίλινε,
καὶ μ' ἀπογῆς πρωτόκολλα σὲ στάναις ἀδειαις κλειστηκαν
καὶ μὲ τὸν Πεντοῦ ἄλλη μὲς καὶ πεντοῦ αἰλιστηκαν.
Σ' ἔνα πακοῦσι γ' ἴθνηκαν τὰ δρό τους τὰ ποδάρι,
κι ἴθνηκαν σ' ἔμεις τὰ πρόβατα, τὰ γίδια, τὰ κριάριξ.

M. — Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ἴλοι τκοψαν κουμποῦρι.

B. — Κῦτα κοπάδι, Κλέαζγε, ποῦ στέκει μ' ἄρος μου σοῦζα,
μάγει καὶ δίφα τῆς Ἀρχῆς, ὅπου τὴν ἴν μουφλοῦζα,
καὶ σὲ καμπόσουσι φίλους μας μυρίζε παλαμῆδα,
ἐγ' ἔμεις γὰρ παρηγοριὰ τοὺς δῖνο κεραιίδα.

M. — Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
πῶς μας ἴθνηκαν κλεποῦρι.

Κε' ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη μὲς σ' τὸ χορὸ προβάλλει.

P. — Φεύγει μὲ πίκραις καὶ χολαῖς φαρμακωμένους χρόνος,
κι ἀναστανάω θγαίν' ἀγῶς καὶ μισα βράζει πόνος.

Ἀκόμη σὲ λιμπίζομαι
μὲ πόνο καὶ μὲ γύλα,
σὲ βλέπω καὶ ἀπελπίζομαι,
ποῦ πῆρες τὸν Κρητικὰ.

Κύτταξε τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά μου,
δὲν μοῦ μιλῆς, μὴλίτσα μου, δὲν μοῦ μιλῆς, μὴλιά μου.

Κι ὁ Μήτσος τί τραβαί
γὰρ σένα... βράϊ βράϊ.

Κόν. — Κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαρεῖ καὶ ὁ πάγος δὲν τάρνιει,
κάνω κι ἐγὼ νὰ σ' ἀρνηθῶ παντοτείνῃ, πιπίνι,
ἀλλὰ μοῦ λέν οἱ φίλοι μου, ποῦχουν πολὺ σε λένετι,
ἔλα καὶ πάλι σ' τὴν Ἀρχή, σ' τὸ δῶστεγο Ντοβλέτι.

Ἀρχοντοποδὶ ἀγάπησα, μὰ ζηλεμένη κῆρη,
μὰ τὴν ἀγάπησα πολὺ,
κι ἴθμου γλυκύλαλο ποῦλι,
κι ἄφογος μὲ καστόρι.

Μὴ μέρκα, ποῦ πηγάναμε κι οἱ δρό μας χέρι χέρι,
Γειωργάκη μοῦπε, νὰ σοῦ πῶ,
Κόντες μου, πῆξ δὲν σ' ἀγαπῶ,
θὰ πάρω τὸν Λευτέρη.

Τὴν ἄρπαξ, τῆς ἔδωσα σακσὸ φίλ' σ' τὸ στόμα,
μ' ἀβίνει μόνο κι ὄφρανο,
ἐγ' ἔμεις δὲν τὰ λησιμονῶ
τὰ κἀλλη τῆς ἀκίμα.

Κε' ἄλλα τραγοῦδα τοῦ καιροῦ γὰρ τοὺς λεβενταῖς τοῦ χοροῦ.

Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε τῆς λεβενταῖς τῆς πρώτης...
τὸν ἔφαγ' ἕνας ἄγριος καὶ ποῦρος Κρανδιώτης.
Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε, ποῦ γάλασε Ντοβλέτιξ,
κι ἔτρωγε κι ἔπινε καλὰ σ' τὰ πέντε Βιλιάτξια.

Ὁ Ρέπουλις τὸν ἔστειλε σ' τὸ διάλοο πεσκέσι
κι ἔσοι τὸν Δῆμο γινώριξον τοῦ λένε: Θεῖος σχωρόσι.
Κι ἔφώναξαν βλαχοκόλαται: σ' τὸν Κρανδιώτη φράκ...
ὁ γέρο Δῆμος ὕφωση κι ἔτίναζε τὰ κῶλα.

Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε μὲς σ' τῆς Διπλῆς τὸ βῆμα,
κι ἄν ξεφουτρώση πλάτανος σ' τὸ μαῦρο τοῦ τὸ μνημα,
νὰ κωνοῦται Βλαχοδῆμαρχοι, ποῦ θὰ κικλοπερῶνε,
καὶ κἀθωνται σ' τὴν ρίζα του, τὸν Δῆμο νὰ σχωρῶνε,
καὶ τὸνα σ' ἄλλο χέρι του καθέναις νὰ κτυπῶν...
ὁ γέρο Δῆμος πέθανε, ὁ γέρο Δῆμος πάει.

Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιτέρι
τῆς Διπλῆς οἱ καλοῖχοι
μὲ τὸν Κρητικὸ Λευτέρη.

Μὴ τὸ τρίβουν μὲ τὴ μῦτη,
ὄρε γεὰ σου, Κυβερνήτη,
Μὴ τὸ τρίβουν μὲ τὸ χέρι,
ὄρε γεὰ σου, κῆρ Λευτέρη,
μὲ τὸ ποδι, μὲ τὴ ράχη,
γεὰ σου τῆς Διπλῆς πυγμαχίαι.

Τοῦμπκα τοῦμπκα τὸ λεγέινι,
τῶς Ἄνὸρθωσις θὰ γένη,
κι ἴλοι σκουζοῦν χῆλι γὰι,
δῶστε τοῦ χοροῦ κι ἄς πάη.

Καὶ καρπόσαις ποίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Λουμπιξ καὶ Ἀβραμοπούλου ζικουσιμένα παγωτά,
ποῦ πολὺ σπανίως ἔρισκει σ' τὴν Ἀθήνα σὺν κι' αὐτά...
Τὴν δροσιὰ των καὶ τὴν γύλακ πάλι σὲς τὴν διαλαθῶ...
μωστειλαν καὶ σ' τὴ γιορτῆ μου γὰρ τὸν χρόνο τὸν καλῶ.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδρινῶδ ραρεῖον ἐν τοῖς πρώτοις,
κι ἄν εἰσαι τῆς κομψότητος ἀλήθεια θιασώτης,
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐποχὴν τοῖς μετρητοῖς ἐνδῶου,
εἰκοσιαν ἀξῶν ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Ὁ εἰρωμῆς, ἐπισταμένους τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
συνρρεύει μ' ἄλλα σπήτξια καὶ μ' ὄριοντ' ἀνοικτό.